

Dominant

In mijn blauw-zwarte overslagjurk zie ik er het slankst en het jongst uit. Als het licht op een bepaalde manier erop schijnt, kun je er iets doorheen kijken. Mijn benen mogen nog steeds gezien worden. Om volume in het haar te brengen wrijf ik, terwijl ik mijn hoofd ondersteboven houd, poeder bij de haarwortels. Lijntje boven de ogen schiet uit. Make-up afhaler erop. Nu doet mijn lens zeer. Lens uit, weer in. Nu 'n rood oog. Scheef lijntje. Nog even mijn benen scheren. Ik haal mijn huid open bij mijn enkel, het bloedt flink. Goedkoop scheermesje uit een hotel gebruikt, stom. Pleister. Jurk uit. Zwarte broek met laag kruis en smal toelopend bij de enkels, witte blouse waar de kanten BH iets doorheen schijnt. Mijn spiegelbeeld bevat me. Hier moet wel iets zomers bij: open schoenen. Even teennagels knippen. Knip in m'n vel, weer bloed. Jezus wat ben ik een sukkel. Nog een pleister. Dan maar witte sokken en stoere zwarte schoenen aan. Snel op de fiets richting de Zuidas, het is al laat. Een vrijdagavond speeddaten. Niet die alleen op de bank op vrijdagavond depressie.

Bij de ingang van wat ik denk dat het verkeerde hotel is, vraagt de receptioniste waar ik moet zijn. Ik bloos. Ze wijst me naar de balie voor het speeddaten, verderop in de grote hal. Mensen van mijn leeftijd staan en zitten er aan een bar en rond tafels. Mannen in pak of overhemd, vrouwen in jurk of rok tot vlak boven de knie. Tussen hen in staat een veel jongere dame in minirok, kennelijk de organisatrice. Ik wil wegrennen, naar huis. Liever alleen op de bank dan dit. Wat doe ik hier? De organisatrice loopt op me af.

"U heeft het gevonden!" Ze glimlacht bemoedigend. Ik zet door. Dan verschijnt een wat gezette man naast me, golvende grijze haren, ondeugende ogen onder borstelige wenkbrauwen, gulle lach, lichtblauw linnen overhemd onder donkerblauw goed zittend pak.

"Nu ik jou zie, weet ik dat ik niet voor niets ben gekomen". Grote grijns. Limburgs accent. Ik kijk omhoog en glimlacht.

"Zullen we gewoon met zijn tweeën weggaan, een cafeetje pakken? Ken je het hier, kom je uit Amsterdam?" Snelle tong, een man die gewend is zijn zin te krijgen. Ik ken geen cafés. Ik ga nooit meer uit. En zeker niet op de Zuidas. Ik schud mijn hoofd.

"Geef me dan je e-mail, dan maken we een afspraak en kan ik nu weg." Het lijkt of hij haast heeft. Mijn paniek is gezakt. Ik begin nieuwsgierig te worden, niet alleen naar deze man, maar naar de hele avond, naar al deze mensen.

Ik steek mijn hand uit, "Hannah".

"Rutger."

"Als je me niet had aangesproken, was ik er waarschijnlijk tussenuit geknepen".

"Laten we er samen tussenuit knippen".

Deze man doesn't take no for an answer. Ik huiver.

De organisatrice heeft een microfoon gepakt en is op een verhoging gaan staan, haar rok lijkt nog korter nu. Rustig legt ze ons de regels van de avond uit. De vrouwen kiezen een tafel. Elke vijf minuten gaat de bel en schuiven de mannen door. Er zijn vanavond meer mannen dan vrouwen, dus twee mannen per ronde hebben geen tafelgenoot, legt ze uit. We krijgen een kaart. Vijftien dates, een korte pauze na elke vijf dates.

"In de pauze kun je wat langer doorpraten met wie je interesse gewekt heeft. Ik raad je aan op de kaart bij elke ontmoeting naast de naam wat aantekeningen te maken, om je geheugen te ondersteunen. Aan het einde van de avond kruis je op je kaart aan wie je nogmaals wilt zien. Als die ander jou ook heeft aangekruist is er een match en krijgen jullie elkaars e-mailadressen."

We krijgen ieder drie penningen voor drankjes. Ze adviseert niet te veel te drinken. Hoewel ik zin heb in witte wijn, neem ik een cappuccino.

Ik installeer me aan een tafeltje. Kijk naar de vrouwen links en rechts van me, aan eenzelfde tafel. De bel. De eerste man meldt zich aan mijn tafel. Hij heeft een opzichtig paars overhemd aan. Hij vertelt in detail hoe hij eerst bij zijn moeder is langs geweest, wat ze had gekookt, waar ze precies woont, en hoe makkelijk de weg daarna naar hier was, twee keer links, een keer rechts. Omdat hij de vorige keer geen match had, mocht hij gratis nog een keer komen. Ik voel medelijden. Stel hem een paar vragen. Kijk geïnteresseerd. Glimlach vriendelijk. Als de bel gaat noteer ik op de kaart: *paars*.

Er volgen nog twee mannen met verkeerde overhemden. Dan zie ik Rutger zitten, geanimeerd aan de praat met een andere goed uitziende, veel kleinere, bebaarde man. Ik loop even naar ze toe en grap:

“Een match! Jullie hebben een klik!”.

Beide mannen haasten zich te vertellen dat ze het gewoon over voetbal hebben.

“Maar dat bedoel ik juist, jullie hebben een gezamenlijke interesse, en dan klikt het!”.

De laatste man van de eerste ronde aan mijn tafel is Rutger. Hij hangt zijn jasje over de stoel en rolt zijn hemdsmouwen op. Een Rolex.

“Wat doe je?” vraag ik.

“Ik ben ondernemer.”

In snel tempo vertelt hij met grote gebaren over zijn familiebedrijf, het gebrek aan vrije tijd, de ambitie van altijd hoger, verder. Ik herken de passie, de snelheid van denken, de gedrevenheid waar ik van hou. Hij zit wijdbeens. Stevige handen. Bruine huid. Het lichtblauwe linnen overhemd spant om zijn bolle buik. Grijs borsthaar piept erbovenuit. Zijn aftershave prikt in mijn neus. Op de kaart noteer ik: *dominant*.

Dan gaat de bel: de eerste pauze.

“Zullen we gaan?” stelt hij voor, terwijl hij opstaat. Het lijkt een gebod. Ik neger het.

“Wijntje, biertje?” vraag ik, terwijl ik opsta. Het spel is begonnen. Met de laatste twee penningen haal ik onze drankjes. Als ik terugkom staat hij geanimeerd te praten met een vrouw die bijna even lang is als hij. Ze is aantrekkelijk. Jonger dan ik. Niet jaloers zijn. Ik vraag haar wat ze doet. Journalist. Ik mag haar. Het doet me goed dat leuke, mooie vrouwen ook naar een speeddate avond komen. Speeddaten is dus niet alleen voor losers. De mannen met verkeerde overhemden komen erbij staan, ook de kleine bebaarde man die net een “match” had met Rutger. Hij vertelt uitgebreid hoe je oesterzwammen kunt kweken op koffiedik. Het gemak waarmee hij ruimte inneemt. Als de bel gaat voor de tweede ronde geeft Rutger me zijn visitekaartje.

“Ik ga, en hoop je weer te zien. De bal ligt bij jou”. Hij beent weg. Dan komt de lange vrouw uit de WC en ook haar geeft hij zijn visitekaartje. De rest van de avond kan ik mijn aandacht er niet meer bijhouden, steeds denk ik aan Rutger. Hij intrigeert me, maar mijn alarmbellen rinkelen. De laatste man aan mijn tafel is de baardman. Ik ben moe, uitgevraagd.

“Wat doet je vader?” grap ik, om origineel te openen. Ik herinner me hoe dat altijd de eerste vraag van mijn vader was, als ik een vriendje had. Hij neemt de vraag serieus en vertelt dat zijn vader een succesvolle schrijver is die het gezin verliet toen zij nog jong waren, vanwege een andere vrouw. Hoe hij daarna al jong ging werken om zijn moeder te helpen met het gezinsinkomen. En pas later carrière maakte, met verschillende groene startups, de laatste: oesterzwammen kweken uit koffiedik die ze ophalen bij cafés. Het verhaal fascineert me. Op de kaart schrijf ik: *oesterzwam*. Dan krijgen we nog even de tijd om te noteren wie

we nogmaals willen zien, door een kruis te zetten achter de betreffende namen. Hij krijgt een kruis: 1 van de 15. Rutger hoef ik niet aan te kruisen, want ik heb zijn e-mail.

Als ik thuiskom google ik Rutger. Ik ben onder de indruk. Hij is succesvol ondernemer die daar boeken over schrijft, lezingen over geeft, anderen in coacht. Roeit op hoog niveau. Speelt cello. Ik bekijk een Tedtalk van hem, waar hij veel slanker was dan nu. Ik bestudeer zijn afbeeldingen, zijn vele gezichten, op podia, bij prijsuitreikingen, met een biertje in een café, in een skiff op het water, met zijn cello in een orkest.

Dan krijg ik een mail van de organisatie van de speeddate avond.

“Gefeliciteerd! Er was veel belangstelling voor U. 14 van de 15 mannen die u gesproken hebt geven aan u nogmaals te willen zien. Hierbij geven we u het e-mailadres van de man waarmee u een match hebt. We wensen u veel succes!”

Zaterdagmorgen stuur ik Rutger een mail. Hij mailt direct terug. Dat hij op zijn werk is. Dat hij daar bijna altijd is. Kan ik je later bellen, vraagt hij. Ik mail hem mijn nummer. ‘s Avonds belt hij. Ik lig in bed te lezen. Mijn veilige boot. Hij heeft me gegoogeld.

“Indrukwekkend wat je allemaal doet! Slaap je nog wel? Maar ik ga je wat adviezen geven over je website. Je kunt mijn websitebouwer gebruiken. En ik ga je een opdracht geven. In mijn bedrijf hebben we mensen zoals jij nodig! En weet je wat ik zo leuk aan je vind? Dat je zo lekker dominant bent. Hoe je op ons afstapte om te zeggen dat we een match hadden. Ik hou van dominante vrouwen”. Ik lach.

“Ik ben benieuwd hoe je in bed ligt, en wat je aan hebt. Kun je me wat foto’s sturen? Goede nacht, fijne dromen, ik hoop dat ik erin voorkom!”

Nog nooit heeft iemand me dat gevraagd. Ik maak een selfie in bed, in mijn slaapshirt. Dan rollen de appjes binnen:

“Is dat niet te warm?” “Naakt!” “Understand?”

Ik voel me ongemakkelijk. App terug: “Niet grappig”.

Hij: “SORRY!” “Have a good one.”

Ik ga maar slapen.

Als ik zondagmorgen mijn telefoon open, zijn er zes appjes van Rutger, midden in de nacht verstuurd, op verschillende tijden.

“Excusez!”. “Je moet me maar wat bijsturen!” “Geef maar aan wat je wilt!” “I listen!” “Slaap lekker!” “Voulez vous?”

Hij maakt een ongecontroleerde indruk. Ik negeer hem.

Op maandagmorgen vind ik bij het openen van mijn werkcomputer een mail van hem in mijn mailbox. Verstuurd zondagnacht, na drieën.

“Hi darling!! Weet je wat ik zo leuk aan je vind? Je bent zo lekker dominant! Had ik je dat al verteld? Wanneer gaan we elkaar zien? En als ik me een beetje misdraag, moet je me gewoon corrigeren! Ik ben nu eenmaal een beetje stout!”

Ik ga gewoon aan het werk, negeer zijn mail. Dan weer drie appjes van hem:

“Have a good one!” “Wanneer spreken we af?” “Waar?” Ik app terug:

“Van Amsterdam naar Maastricht is verder dan van Maastricht naar Amsterdam”.

“Oké oké, ik kom naar je toe, Dauphine, bij het Amstelstation, vanavond om 19 uur?”

Ik stop vroeg met mijn werk en fiets naar de stad om iets nieuws te kopen. Het is de warmste dag ooit, waardoor het treinverkeer op veel plekken is ontregeld. Misschien komt hij dus niet. Opluchting. In het pashokje wurm ik me zwetend in een dun linnen jurkje. Het bevat me, maar dan zie ik de wond op mijn onderbeen. Dit kan alleen als ik nog laarsjes koop, maar waar vind ik zo snel iets dat bij deze jurk past? Mijn andere kleren stinken naar

transpiratie, daarin kan ik niet naar mijn date. Het zweet breekt me uit. Een opvlieger. In de passpiegel zie ik eruit alsof ik een emmer water over me heen heb gegooid. Op de jurk verschijnen natte plekken. Die moet ik nu wel kopen. Van het prijskaartje schrik ik. Een appje van Rutger.

“Heb ik je verteld dat ik van Dominant hou?”

“Is er iets met je geheugen, dat heb je al heel vaak gezegd?” Maar wacht ‘s, waarom schrijft hij dominant met hoofdletter?

“Of bedoel je seksueel dominant? Ik sta net in de winkel een zweepje te kopen!”

“Oh echt??? Nee maar!! Ik ben heel nederig, ik ben je dienaar, ik ga voor je op mijn knieën, ik lik je schoenen!”

“NEE!”

“Dan moeten we de afspraak maar afzeggen. Mag ik je verzoeken dit voor jezelf te houden.”

“Natuurlijk.”

“En als je nog een Dominante vriendin hebt...”

Beledigd wurm ik me uit de jurk, me bedenkend wat deze niet-date me gekost heeft. Ik zie het scherm weer oplichten.

“Wat denk jij van die lange dame van het speeddaten? Zou die Dominant zijn?”

©Hannah Huis (pseudoniem)

Januari, 2023